

■ Διήγησις ψυχοφειλεστάτη ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου

Μεγάλη ἡ δύναμις τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Μετανοίας*

ΚΑΠΟΙΟΣ, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς ἀσκητικούς ἰδρῶτας, τοὺς ὁποίους ἔχυσε ζῶν εἰς τὴν ἔρημον, ἔχων μόνον ἓνα συνασκητὴν καὶ ζήσας ἀγγελικὸν βίον καὶ πρὸς τὸ γῆρας κατευθυνόμενος, δὲν ἠξεύρω πῶς, ἀπὸ κάποιο σατανικὸν συμβὰν καὶ νυσταγμὸν τῆς ψυχῆς, ἀφήσας μικρὰν δίοδον εἰς τὸν πονηρόν, περιέπεσεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσιν μετὰ γυναικός, αὐτὸς ποῦ ποτὲ δὲν εἶδε γυναῖκα ἀπὸ τότε ποῦ ἀφιερῶθη εἰς τὸν μοναχικὸν βίον.

Κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἀξίωσιν ἀπὸ τὸν συνασκητὴν του νὰ τοῦ δίδῃ κρέας καὶ οἶνον καὶ τὸν ἠπεῖλει, ὅτι ἐὰν δὲν τὰ λάβῃ, θὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἀγοράν. Ἔλεγε δὲ αὐτὰ ὄχι διότι ἐπεθύμει κρέας νὰ φάγῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠθέλε νὰ εὕρῃ κάποιαν ἀφορμὴν καὶ πρόφασιν νὰ κατεβῇ εἰς τὴν πόλιν. Ἐκεῖνος ἀποροῦσε δι' αὐτὰ καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθη μήπως διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τὸν ὠθήσῃ εἰς μεγαλύτερον κακόν, τοῦ δίδει νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ὅταν ὁμως εἶδε ὅτι τὸ τέχνασμα τοῦτο ἀπέτυχε τότε ἔδειξε φανερὰ τὴν ἀναισχυντίαν του καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ὑπόκρισίν του καὶ ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ κατεβῇ εἰς τὴν πόλιν αὐτὸς ὅπωςδῆποτε. Ἐπειδὴ δὲ δὲν κατῶρθωσεν ὁ ἄλλος νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, τέλος τὸν ἄφησε καὶ παρακολουθῶν ἀπὸ μακρὰν, παρετήρει διατί τάχα κατήρχετο εἰς τὴν πόλιν.

Όταν τὸν εἶδε νὰ εἰσέρχεται εἰς κακόφημον οἶκον καὶ ἀντιληφθεῖς, ὅτι ἦλθεν εἰς σχέσιν μετὰ πόρνης γυναικός, ἐπερίμενεν ἔξω· καὶ ἀφοῦ ἰκανοποίησεν ἐκεῖνος τὴν ἄτοπον ἐπιθυμίαν του, ὅταν ἐξῆλθε, τὸν ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς τὰς χεῖρας καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν λαιμόν του καὶ ἀφοῦ τὸν κατεφίλησε θερμῶς, χωρὶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ καθόλου δι' αὐτὸ πὺ συνέβη, τὸν παρεκάλεσε μόνον, ἀφοῦ πλέον ἰκανοποίησε τὴν ἐπιθυμίαν του, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ ἐρημητήριόν των.

Ἐκεῖνος δὲ αἰσχυνθεὶς ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐπιείκειαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπληγώθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ κατανυγεῖς διὰ τὰ τολμήματά του, τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ ὄρος. Καὶ ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τὸν ἐγκλείσῃ εἰς μικρὸν κελλί καὶ ἀφοῦ κλείσῃ τὰς θύρας, νὰ τοῦ δίδῃ ἄρτον καὶ ὕδωρ κατὰ διαστήματα ἡμερῶν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ λέγῃ εἰς ὅσους τὸν ζητοῦν ὅτι ἀπέθανε.

Καὶ ὅταν τοῦ εἶπεν αὐτὰ καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὸν ἐγκλείσῃ, ἔμεινε ἐκεῖ διὰ παντὸς μὲ νηστείας καὶ δεήσεις καὶ δάκρυα ἀποπλύνων τὸν ρύπον τῆς ἀμαρτίας ἀπὸ τὴν ψυχὴν του.

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, ἐπειδὴ ἐμάστιζε τὴν γειτονικὴν χώραν ξηρασία καὶ ἐνῶ ἐθρήνουν ὅλοι οἱ κάτοικοί της, προετράπη κάποιος μὲ ὄνειρον νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἐγκλειστον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, νὰ προσευχηθῇ καὶ νὰ παύσῃ τὴν ξηρασίαν.

Ἀφοῦ ὁμως ἐπῆγεν ἐκεῖ, συντροφευόμενος καὶ ἀπὸ ἄλλους, εὗρηκεν ἐκεῖ μόνον τὸν συνασκητὴν του. Ὅταν δὲ ἠρώτησαν δι' ἐκεῖνον, ἔμαθον ὅτι ἀπέθανεν.

Ἐπειδὴ ὁμως ἀντελήφθησαν ὅτι ἀπατῶνται, ἤρχισαν καὶ πάλιν νὰ προσεύχωνται καὶ μὲ τὸ ἴδιον ὄραμα ἤκουαν τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὅπως καὶ πρότερον. Καὶ τότε, ἀφοῦ ἐκύκλωσαν ἐκεῖνον πὺ πρᾶγματι τοὺς ἠπάτησε, τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς φανερώσῃ τὸν ἄνθρωπον· διότι διῖσχυρίζοντο, ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζῆ. Ἀφοῦ ἤκουσεν αὐτὰ ἐκεῖνος καὶ εἶδεν ὅτι ἀπεκαλύφθη τὸ μυστικόν, τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς τὸν ἅγιον.

Ἀφοῦ δὲ ἐχάλασαν τὸν τοῖχον, διότι εἶχε φράξει καὶ αὐτὴν τὴν εἴσοδον, ὅταν ἦλθαν ὅλοι μέσα, ἔπесαν πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἀναφέροντες τὰ γεγονότα, τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς βοηθήσῃ κατὰ τῆς πείνης.

Ἐκεῖνος ὁμῶς κατ' ἀρχὰς ἀντετίθετο, ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν τοιαύτην παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, καθότι εἶχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἁμαρτίαν τόσον ζωηρῶς, ὅπως ὅταν τὴν εἶχε διαπράξει.

Ὅταν δὲ τοῦ διηγῆθησαν ὅλα τὰ συμβάντα, τότε τὸν ἔπεισαν νὰ προσευχηθῆ καὶ ἀφοῦ προσηυχῆθη ἔλυσε τὴν ξηρασίαν. □

(*) Βλ. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Πρὸς Θεόδωρον ἐκπεσόντα, Ε.Π.Ε., τ. 28, σελ. 845-847. Βλ. καὶ PG τ. 47, στλ. 304-305.